

Procedència ignorada

En la festa de Crist Rei

Esperança al cor, dolçor als llavis experimentem en repetir les paraules amb què l'Apòstol Sant Pau convidava els seus fidels a l'alegria; Donem gràcies a Déu, qui ens ha lliurat del poder de les tenebres, entrant-nos al regne del Fill del seu amor, en el qual tenim redempció per la seva sang, perdó dels pecats.

Quan els poderosos de la terra volen subjectar les nacions, es vesteixen de força per oprimir-les; són el pastor que cuida el ramat per aprofitar-ne un dia la llana. En preguntar-li Pilat a Jesús si era rei, li féu de resposta que son regne era diferent dels d'aquest món. El regne de l'Amor del Pare, no amb devastacions, no per la força o per el temor; sinó que, enlairat en la Creu santa, per l'amor s'ha subjectat totes les coses.

Quan el poble com una allau el seguia darrera els seus miracles i volia proclamar-lo rei, fugia Jesús al desert; únicament el jorn de la seva passió sagnanta féu plena ostentació del títol de Rei, no ja en esclats de triomf i aplaudiments, sinó damunt de la Creu.

Era Omnipotent i es deixà agafar; permeté damunt sa galta l'alè de la besada del traïdor; essent profeta rebia pacient les bofetades; com un anyell davant del que l'esquila no badà la boca; amb la creu pujà la montanya del sacrifici, i expirà en un mar de sufriments; però allà mateix, damunt la creu, brilla un escrit que tots poden entendre, i que Pilat no ha volgut treure: Jesus Nazarenus Rex Judeorum. Aquella sang vessada en remissió dels nostres pecats firma una escriptura de decret favorable a nosaltres per fer-nos dignes d'entrar al regne del Fill de l'amor del Pare.

A Jesús, doncs, arborat en la Creu santa, al nostre Rei immortal dels sigles, a Ell sol siguin donats l'honor i l'imperi per sempre.

Fidelitat a les coses petites

Diu en Jaume Reventós en son llibre «La llei d'amor»: «l'aplicació integral de totes les nostres facultats a salvar la nostra ànima, només es podrà fer si ho emprenem amb entusiasme, d'aquella manera que sabem empaitar les coses que ens convenen i ens agraden».

L'entusiasme és una força que quan envaïx l'home fa desaparèixer tot entorpiment: la plasmació de l'entusiasme en l'espiritual es véu en Sta. Teresa: «Nada te turbe, nada te espante, todo se pasa...»; i en el material en aquell procedir dels soldats romans els quals tenien per divisa en anar a batre's amb llurs enemics, el preguntar: «non quot sed ubi sunt», és a dir, no quants eren, sinó on eren.

Aquest entusiasme de les nostres energies cal desplegar-lo en la perfecció de la nostra ànima, aprofitant totes les avinenteses per a assolir la virtut, i bandejant tot el que, per petit que sia, li sia destorb. *Qui spernit modica, paulatim decidet*. Qui desprecia les coses petites, a petits passos caurà en les més grans. Deia Lluís Veuillot: «cada caiguda en la vida deixa en el cor una arrel immunda que cal arrencar amb tenalles roentes».

Cal no despreciar els més petits detalls: per a que una complicada màquina assoleixi per molt de temps un moviment regular s'obtindrà per mitjà de l'expansió del vapor el qual posarà en moviment: el pistó, la biela, la manibela, el corretjam i els engranatges, de lo qual se n'aprofitarà la indústria; però si hom s'oblida de petits detalls (els engreixaments, la pressió atmosfèrica, el frontoll) pot esdevenir el rovell, el desgast excessiu, una explosió i com a conseqüència la paralització de tota la seva economia. En un jardí dona la sensació de bellesa, on hi reposa l'esperit, aquella cura de les flors per a que ell assoleixi el màxim d'esclat possible, que no hauria sens un *estudi detingut*: de la terra, dels adobs, del clima, dels hivernacles, dels empelts... En un quadre el que atrau més són els petits detalls: els plecs d'un mantell, les faccions de la faç, aquell fons on dissimuladament hi destaca qualche ésser típic i escaient.

L'home que només vulgui subjectar-se als manaments de la llei de Déu i foragita les petites pràctiques cristianes que formen com el marc de la seva vida i ensems el seu mur de contenció, prompte serà envaït el seu esperit pel color esblaimat de la indiferència, tot seguit brollaran del camp de la seva ànima esbarzers i espines i aviat acabarà per apoderar-se d'ell el rovell de la deixadesa i la fredor espiritual: preludis del pecat.

Portem a la memòria el que ens diu l'Evangeli d'aquell jove que tot servant els manaments Jesús li digué: *si vols ésser perfecte, ven tot el que tinguís, dona-ho als pobres i segueix-me*. No ho féu i es dubta de la seva salvació. Seguir a Jesús és poder dir-se de nosaltres el que diu l'Evangeli de Jesús: *bene omnia fecit*, tot ho féu bé, àdhuc els actes més insignificants de la seva vida.

«La història de la infracció de les lleis, fins de les més desapercebudes, és

la història de la corrupció dels costums, de la decadència de les més robustes institucions i de la degeneració de les coses més santes», diu Balmes.

El degoter en un edifici paulatinament li treu la consistència i el derrueix; el corc va foradant les vigues més compactes i les enruna; els més terribles flagells i les epidèmies són efecte dels microbis o d'insectes gairebé impotents; però la constància i el nombre esdevé una força formidable: per això és que ens dirà el Senyor en el dia del judici: *Euge, serve bone et fidelis...* oïdà, servidor bo i fidel, perquè en el poc has estat fidel, entra en el gaudi del teu Senyor. Sant Agusí ho acaba de confirmar dient: el que és petit, és petit; ésser, però, fidel en el petit, això és cosa gran: *hoc magnum est*.

Per altra banda, la fidelitat a les coses petites és més al nostre abast, fent així més assequible la perfecció. Santa Teresa de Jesús, després de morta va aparèixer-se a una religiosa i li féu aquest advertiment: «no vull que en el refectori llegiu els meus èxtasis i revelacions... per la fidel observància de les lleis de l'Orde i per la pràctica de les *petites* virtuts arribareu a gran perfecció». La vida de Santa Teresa de Jesús Infant és un teixit d'accions ordinàries fetes amb summa fidelitat. El Sant Pare Pius X digué: doneu-me un religiós que amb perfecció hagi complert les seves sagrades Regles i el canonitzarem.

Arrabassa la nostra admiració el veure les belleses amb que Déu ha enriquit el firmament que a la nostra vista es presenta com a *pol·sim* d'or; i el món microscòpic on s'hi albira aqueixa infinitat de riques menudeses que confon al sabi: tot ens diu que si Déu ens ha proporcionat aquest sens nombre de *fil·ls de seda i d'argent*, (l'enfil·ll de les accions de la vida ordinària: desdenys, afliccions interiors, tentacions, arideses, ignorància, poca salut, excés de treball, èxit migrat, antipaties personals, falses interpretacions...), cal que com a bons industrials de les coses de l'esperit treballem tot el possible per a retornar-li amb la nostra acceptació i col·laboració: teixits ben acurats, primorosos brodats, exquisides labors... per a que siguin una penyora de la nostra salvació.

No oblidem aquella dita de la Bta. Francesca Amboise: «en l'observança, si es deixa passar una minsa cosa. un altre dia una altra, en vint anys tot s'en va aigua avall».

Entre els tres avisos donats per Sta. Magdalena de Pazzis en els moments de la seva mort s'hi troba aquest: estigueu disposades, deia a les religioses, estigueu disposades a sofrir qualsevol treball abans que permetre la més petita relaxació; i en un èxtasi digué: si no enteleu jamai la nitidesa de la vostra ànima, Jesús us recolzarà sobre el seu cor com a Sant Joan.

Ordenem, doncs, la nostra intel·ligència en la meditació, abrandem el nostre cor als peus del tabernacle, i formats i convençuts i acompanyats sempre de Jesús, seguim fent la nostra via per aquest món finguent per lema: *diligentibus Deum, omnia cooperantur in bonum* (Sant Pau): estimant a Déu tot serà escaient per a la nostra perfecció, baldament siguin els actes més insignificants de la nostra vida.

Prodigis de l'Escapulari

A l'any de 1921 els Pares Carmelites plantaven la bandera del St. Escapulari del Carme a la Illa de Puerto-Rico, i veu's aquí una de les més paleses meravelles obrades pel St. Escapulari en l'ànima d'un Doctor Protestant, qui es mostrava sord a la gràcia divina, que trucava tot sovint a les portes del seu cor. La seva esposa desconsolada en veure el seu marit greument malalt, car patia d'un càncer que tot de pressa li anava menjant la galta i amenaçant envair tot el cap, cercava tots els mitjans per a poder aconseguir que almenys parlés el seu marit amb un sacerdot Catòlic, esperançada, que aquest seria el primer pas de la conversió del seu marit. Tot era inútil; les portes d'aquella casa i d'aquell cor estaven completament barrades al sacerdot.

Escaigué que els Carmelites escampaven son apostolat a la Illa i sobre tot a la Capital, Sant Joan, i volgué provar fortuna aquella neguitosa esposa, parlant amb un Pare Carmelita de l'estat del seu marit. Exposada la situació, conveniren que el P. Carmelita faria una visita al seu marit sense cap prèvia indicació de tal intent. Encara em sembla que el veig i el sento, en trobar-se davant per davant amb un Frare: «On va V.; fugi d'ací; a casa no hi vull veure cap llop catòlic; marxi tot seguit, si no vol que li digui d'una altra manera». No feia gaire por, perquè, el pobre, no es podia moure del llit. «Senyor, li digué el Frare, V. veu la seva situació: no permet que cap fill—en tenia sis—li entri a la cambra per temor de contagi; la seva esposa, única que el cuida, es pot posar malalta, i qui el curarà llavors? Jo he vingut per això, per oferir-me a curar-lo». I amb alguna manyagueria, i acostant-me a ell, examinant el càncer i palesant-li tota caritat i amor, la fera es va anar amansint.

Passaren alguns dies sense parlar de conversió, ni de res que pogués relacionar-s'hi. Guanyada aquella voluntat per l'afecte i el desinterés i la cura i neteja del càncer, fou planer parlar-li de quelcom d'ultratumba. Efectivament un dia li oferí el guariment del càncer, si volia acceptar i emprar un remei que jo tenia. De primer antuvi dubtava, però tan fortes foren les insistències i seguretats del guariment, que consentí a posar-lo en pràctica, quedant convinguts per al dia següent. El cor del frare no era pas a la terra; se n'havia anat a cercar la seva Mare Santíssima al Cel a exposar-li la necessitat d'aquella ànima, havent contret amb ella el compromís del guariment, si no del càncer de la galta, sí del càncer de l'ànima, que amenaçava matar-la a cada moment amb mort eterna.

Bon dia.—Bon dia tingui, Mister Henry; com es troba avui? i que fa el càncer?—Va seguint el seu curs. Em porta ja el remei que em prometé i que m'ha de guarir?—Sí, li porto, (Una escapada del cor cap el Cel, cridant a la Mare del St. Escapulari, per a que guarís aquella ànima malalta) és el vestit de la mare de Déu del Carme que guareix totes les malalties. Després d'escoltar amb silenci el panegíric del poder meravellós del St. Escapulari del Carme, i amb mueques de dissentiment, consentí als precs persistents de

frare, en deixar-se vestir el St. Escapulari. I, oh prodigi! Instantàniament es veié la transformació d'aquella ànima. Respirà amb un respir pregon, com si acabés d'esclafar algun enemic, i amb mirada tendra i sossegada guaitava el St. Escapulari. *Besi'l, Mister Henry, amb fe i amor, i curarà,* li indicava el Frare. De llavors ençà tou canviada completament la decoració. No tenia altre desig que ésser instruït en la doctrina catòlica. En parlar-li del Sagrament de l'Extrema-Unció i els seus efectes, foren ses paraules: *Pare, no em deixi morir sense rebre'l.*

Se'l preparà degudament per a rebre els Sants Sagraments; es confessà, amb un fervor extraordinari, de tota sa vida; rebé la Sagrada Comunió fremint de joia i emoció. Volgué també combregar un dia amb tota la família—que era Catòlica—com últim comiat d'aquest món. El Sr. Bisbe Mons. Jones li concedí que es digués missa a casa seva, i amb una alegria i dolçor de cel, que embaumava aquella llar avans tan freda i aspre, combregà aquella família, no enflairant-se a tot arreu altres olors que les de Déu, i les del St. Escapulari de la Mare de Déu del Carme. Al mes, la Mare de Déu se l'emportava cap al cel completament guarida l'ànima. El càncer sols li destroçà el cos, perquè l'ànima volès al Cel. L'Esposa i fills continuën essent uns fervents devots de la Mare de Déu del Carme i el seu St. Escapulari, *salut en tots els perills,* i medicina de totes les malalties.

UN TESTIMONI PRESENCIAL

El Bt. P. Claret i el Carme

La fundació de l'Immaculat Cor de Maria la fa recolzar en una data memorable, el 16 de Juliol, en la que la Verge féu entrega del Sant Escapulari.—Entre les disposicions del P. Claret es trova aquesta: «Se formará una Asociación piadosa que constará de nueve sacerdotes, cuyo fin ha de ser obsequiar a María Santísima, bajo la advocación de Ntra. Sra. del Carmen» «Rezarán el rosario y 7 Padre Nuestros cada día... ayunarán, si posible el miércoles, viernes y sábado».—Els Pares Carmelites de Transpontina de Roma foren l'Àngel de Guarda del P. Claret, durant la seva estada en la ciutat Eterna, l'any 1839, i d'un mode particular el P. Comas, rebrot del Carme Català.—Fou un gran puntal de les Germanes Carmelites de la Caritat, intervenint en tots els actes més capdals de la seva fundació.—Li fou revelat per la Verge que totes les Germanes Carmelites de Santa Teresa de Vic, a les quals féu exercicis, *totes se salvarien.*—Predicà diferents sermons de Santa Magdalena de Pazzis, Sta. Teresa i Snt. Andreu Corsini i entre els diferents sermons que ens deixà del Carme diu: «La Verge va dohar als Carmelites tres coses inherents a la maternitat: el naixement, l'hàbit i l'educació» «...si vestiu l'hàbit del Carme tindreu la pau del cor». «Com una cuirassa impenetrable us defensarà contra els dardells de Satanàs».

A. P.

Vida d'oració

III

Senyor meu Jesucrist i Redemptor meu, agenollat als vostres peus, us prec humilment que em doneu la vostra benedicció, perquè amb ella faci jo en vostre nom i per a glòria vostra, tot el que hagi de fer. En nom del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant; amen.

§ 2.—*Dels exercicis per entre dia.*—Fuig, Germà caríssim, tot el que et sia possible, no solament dels pecats, sinó també de les ocasions de pecar; i per a això molt t'aidaran dues coses.

L'una és viure ordinàriament en la presència de Déu, o de Crist Senyor i Redemptor nostre.

I l'altra algunes oracions jaculatòries, mitjançant les quals l'ànima es va purificant de tota mena de vicis i pecats.

I perquè hom pugui fer una i altra cosa, i obtenir aquesta puresa, posarem ací, en primer lloc, alguna manera, molt fàcil, d'atraure la presència de Déu, per a tots els dies de la setmana i també algunes oracions jaculatòries.

Presència de Déu.—Moltes maneres hi ha de viure sempre en la presència de Déu, com escriuen no pocs Sants i Doctors místics. Els quals em sembla que es poden reduir a quatre modes que posarem ací.

La primera és exterior i corporal i és quan un hom véu el Santíssim Sagrament de l'altar amb els ulls del cos, anib el qual Sagrament parla l'ànima posada en la seva presència, coneixent ésser Déu veritable, sens que sia necessari fer altres imaginacions ni discursos per a cercar sa Divina presència.

La segona presència de Déu, que és la imaginària, és quan la imaginació forma una imatge o figura de Crist, la qual porta un hom sempre al costat, o bé dins de si, i amb ell parla i tracta totes les seves coses.

La tercera és presència intel·lectual la qual naix del coneixement de la Fe, pel qual sabent que Déu és present en tot lloc, per essència, presència i potència, onsevulla que giri els ulls sent respecte a aquest Déu, i en qualsevol criatura, el considera que li està donant l'ésser, i sempre el té tan present i aprop que no li cal cercar-lo en altre lloc, per bé que no el vegi amb els ulls del cos, ni cap forma d'imatge en la imaginació.

Hi ha algunes ànimes tan febles en el camí de la virtut que mai no queden sadollades amb aquest sol coneixement, puix els sembla que més preferirien en aquesta vida tractar amb Déu i veure'l com a imatge corpòria i palpable, que no pas restar en l'obscuritat d'aquest coneixement. Tantdebó que no hi haguessin ànimes que es trobessin en aquests precipicis i enganys.

Quant a aquest punt escriu Cassià que un vell venerable, anomenat Serafió, durant tota la seva vida havia dut Déu present i tan imprès en la seva imaginació com a imatge corpòria i palpable, que li era semblant que el tractés com als mateixos homes. Engany, cert, del dimoni, i error gran, que ensenyaven els antropomorflistes (als quals, enganyat i cec, seguia el bon vell).

FRA JOAN BONET, O. CARM.

Regla del Terç Orde de la Mare de Déu del Carmè

(Continuació)

25. Cada dia, si còmodament poden fer-ho, vagin a l'església a oir Missa, i, al vespre, faran l'exàmen de consciència. Recomanem així mateix que cada dia facin oració mental durant un quart o mitja hora.

Perquè temptació és la vida de l'home sobre la terra i tots aquells qui volen viure pietosament en Crist sofriran persecució, i el diable, nostre enemic, ens enronda així com lleó braolador, cercant a qui devori, tots deuen resistir fortament en la Fe. Que, per tant, es cenyessin els llocs amb el cingol de la castedat. Que s'enforteixin el pit amb pensaments sants, car és escrit: el pensament sant et servirà. Que es posin la cuirassa de la justícia a fi que amin el Senyor Déu nostre amb tot el cor, amb tota l'ànima, i amb totes les forces, i el pròxim com a ells mateixos. Prenguin en tot l'escut de la Fe amb el qual puguin apagar tots els encesos dardells de l'enemic, car, sense Fe, és impossible plaure a Déu.

Que es posin al cap l'elm de la salut a fi que només del Salvador esperin la salvació, que salva el seu poble de llurs pecats. El glavi, però, de l'Esperit, que és la paraula de Déu, sia abundosa en llur boca i llurs cors: i tot el que hagin de fer, ho acompleixin en la paraula de Déu.

26. Tinguin gran devoció a nostra Santíssima Mare la Verge Maria, Patrona singularíssima del nostre Orde, a Sant Josep protector primari i als altres Patrons i principals Sants del nostre Orde.

27. Recomanem a tots els Terciaris que a l'església, serveixin d'exemple als altres fidels i que cada any, o cada dos anys, es facin Exercicis espirituals en totes les Germandats del Terç Orde.

28. Els Terciaris que no es trobin legítimament impeditos, a més a més dels dejunis estatuïts per l'Església, dejunaran en la vigília de la festa de nostra Santíssima Mare la Benaventurada Verge Maria del Carme, i tots els divendres de l'any llevat del que s'escau en l'octava de Pasqua i del que s'escaigui ésser festa de precepte. Poden, però, els dies de dejuni de l'Orde, al matí i al vespre, prendre una refecció un xic més abundosa que els dies de dejuni eclesiàstic. Per comptes dels altres dejunis i abstinències estatuïts antigament, lliurin-se més en els nostres temps a la sobrietat i a la temperància en totes les coses.

29.—Sense un motiu força greu no vagin pas a balls, a mundans convits ni a vans espectacles. Abstinguin-se de la lectura de llibres i diaris que puguin noure i facin que els seus se n'abstinguin.

Al Col·legi Marià dels Carmelites d'Olot s'admeten per a sa formació científica i moral els nens que mostrin inclinació a l'estat religiós. Per instruccions dirigir-se a aquest Convent.

Calendari del Carme

FESTES I INDULGÈNCIES

DEL MES D'OCTUBRE

2. Dimarts.—Sants Angels Custodis.
3. Dimecres.—Santa Teresa de Jesús Infant, vg. Carm.
7. Diumenge.—Ntra. Sra. del Roser. Jubileu del Roser que pot guanyar-se a totes les esglésies dominicanes, amb les mateixes condicions que el Jubileu del Carme.
11. Dijous.—La Maternitat de la Mare de Déu.
15. Dilluns.—Santa Teresa de Jesús, vg. Carm. *Ind. Plen. i Abs. Gen.* per als Terciaris.
16. Dimarts.—La Puresa de la Mare de Déu.
21. Diumenge.—St. Hilarió, ab. Carm.
26. Divendres.—Transloció del Cos de St. Andreu Corsini, Carm.
28. Diumenge.—Festa de N. Sr. Jesucrist Rei.
30. Divendres.—St. Serapió, cf. Carm.

PRÀCTICA MENSUAL:

Fidelitat en les coses petites.

SANT PROTECTOR DEL MES

STA. TERESA DE JESÚS INFANT

(8 d'octubre)

L'any 1873 neixia a Alençon, de pares honestos i virtuosos, aquesta floreta perfumada del Carme que es diu Sta. Teresa de Jesús Infant. Des de l'infantesa tot son daler era per la vida de religiosa, aprenent amb tanta cura els misteris de la fe, que el capellà encarregat de l'Instrucció de les nenes li deia el *petit doctor*.

Orfa de mare als cinc anys, sota el guiatge del pare i germanes majors, féu grans progressos en la via de la perfecció, particularment en l'amor abrandat de Déu i en la infantil senzillesa, carec-

terística la més remarcada de sa vida espiritual. Llavors féu a Jesús una prometença que mai li trencà: No negar-li mai res del que entengués que li demanava. Així dignament preparava son cor per a rebre a Jesús el jorn de sa primera Comunió, del qual pogué dir ella mateixa: *fou una fusió veritable del meu cor amb el cor de Jesús*.

Vencudes les dificultats que semblaven insuperables, als 15 anys veié realitzat el somni de la seva existència: l'entrada al Carme de Lisieux. Allà podrà donar vida a dos amors que enterament ocupen el seu cor: estimar a Jesús en la solitud del claustre i amb els seus suors i sufriments ésser *missionera*. Una volta es fatigava caminant tót demanant a Déu que el seu treball servís a aliviar algú missioner que s'imaginava cançat pel treball i caminades.

Volia fer-se santa i gran santa; però el camí de la perfecció li apareixia una montanya alta i gairebé inassequible. Trobant-se petita i mancada de forces, cercava l'ascensor: l'endevinà en aquelles paraules de Jesús: *Deixeu que els nens s'acostin a mi, i no els en priveu, car d'ells i dels qui a ells s'assemblen és el regne dels cels*, i en les altres: *Si algú és petit que vingui a Mi*. Ella forma sa vida en una oferta continuada de coses petites, de coses d'infant; car sab que Déu és per a nosaltres un pare ple de bondat que accepta dels seus fills totes les coses més insignificants, pagat de l'amor amb que li són ofertes. I al consagrar-se víctima a Jesús, ho fa com a víctima de l'Amor Misericordiós.

Aquella gentil poncellina que des de l'infantesa espargia ses flaires com les floretes que amb tant d'amor renovava davant del Nen Jesús del claustre del seu monestir, quan arribà l'hora d'esbaldellar-se plenament a la llum del Sol de l'Amor per qui vivia, quan fou a punt per a trasplantar-la el jardiner diví amb test i tot als jardins de la glòria, arribà a la plenitud del seu perfum en un batec d'amor que li perdura encara: *Jo l'estimol i després d'una petita pausa: Déu meu, jo us estimol...*

EL CARME.—Direcció i administració: FRA LLUÍS M.ª CODINACH, Carmelita.—OLOTT
Subscripció a l'any: Ptes. 1'25

OLOTT: IMP. BOWEN